

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI TU TỊCH TÀ KIẾM PHỔ LẠI MẤT TÍCH

Nghi Hòa tức giận nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp đây hề thấy việc nghĩa là dừng cảm nhúng tay vào, y cứu nạn cho người trong cơn nguy cấp. Đó mới là bậc đại anh hùng, đại trượng phu chân chính. Còn các người tự xưng là hào kiệt, nhưng thực ra chỉ là những tên "ngụy quân tử" cầu an mà thôi.

Ngoại hiệu Nhạc Bất Quần là "quân tử kiếm", nên bọn đệ tử phái Hoa Sơn tối kỵ ba chữ "ngụy quân tử".

Lao Đức Nặc thấy trong lời nói của Nghi Hòa hiển nhiên mỉa mai sư phụ hắn. Hắn liền rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ đánh "soạt" một tiếng đâm vào cổ họng Nghi Hòa.

Đó là chiêu tuyệt diệu trong kiếm pháp phái Hoa Sơn tên gọi là "hữu phụng lai nghi".

Nghi Hòa không ngờ hắn động thủ một cách đột ngột. Cô chưa kịp rút kiếm ra đón đỡ thì mũi kiếm của đối phương đã phóng gần tới cổ họng. Cô bật tiếng la hoảng.

Ánh hàn quang lấp lánh, bảy thanh trường kiếm đã kéo đến bao vây Lao Đức Nặc.

Lao Đức Nặc vội xoay kiếm về đón đỡ, nhưng hắn chỉ ngăn được một mũi kiếm đâm vào trước ngực.

"Roạt rào" mấy tiếng! Sáu thanh trường kiếm của sáu nữ đệ tử phái Hằng Sơn đã đâm trúng áo hắn thành sáu vết rách mà vết nào cũng dài đến hai ba thước.

Đây là bọn đệ tử phái Hằng Sơn không có ý định giết Lao Đức Nặc, mỗi mũi kiếm mới đâm đến gần người hắn đã dừng lại.

Trong bọn này có Trịnh Ngạc công phu tương đối còn non hơn, cô phóng kiếm chưa nắm vững được phân khinh trọng. Cô cầm kiếm không vững, chiêu kiếm không chuẩn đích, nên đánh rách tay áo mé hữu của Lao Đức Nặc, mũi kiếm cô còn đâm sâu vào da hắn sâu chừng nửa tấc.

Lao Đức Nặc kinh hãi vô cùng, vội nhảy lùi lại.

Bỗng nghe đánh "bach" một tiếng. Một cuốn sách từ trong bọc hắn rớt xuống.

Dưới ánh mặt trời, ai cũng trông rõ, trên bìa sách viết bốn chữ: "Tử hà bí lục".

Lao Đức Nặc cả kinh thất sắc, muốn tiến lại vô lấy.

Lệnh Hồ Xung vội la lên:

- Phải ngăn hắn lại!

Lúc này Nghi Hòa đang tuốt kiếm cầm tay. Cô phóng ra ba chiêu veo veo.

Lao Đức Nặc vùng kiếm lên gạt, nhưng không tiến thêm được bước nào.

Nhạc Linh San lớn tiếng hỏi:

- Gia gia! Pho bí lục này sao lại ở trong mình nhị sư ca?

Lệnh Hồ Xung cũng lớn tiếng hỏi:

- Lao Đức Nặc! Có phải lục sư đệ cũng bị hại về tay người không?

Hôm ấy ở trên ngọn núi cao nhất dãy Hoa Sơn, đột nhiên "Tử hà bí lục" mất biến. Đó là một mối nghi ngờ tuyệt đại. Dè dặt lúc này một cô nữ đệ tử phái Hằng Sơn cắt đứt dây lưng thắt vạt áo của Lao Đức Nặc, lại làm rách cả miệng túi nên pho bí lục nội công, vật báu trấn sơn của phái Hoa Sơn lại rớt ra.

Lao Đức Nặc xằng giọng:

- Người nói nhăng gì thế?

Đột nhiên gã ngồi thụt xuống rồi xông về mé tả, chạy vào một ngõ hẻm lướt người đi như bay.

Lệnh Hồ Xung tức quá phóng bước đuổi theo. Nhưng chàng chỉ chạy được mấy bước, bỗng người chàng lão đảo té xuống.

Nghi Lâm cùng Trịnh Ngạc chạy lại đỡ chàng dậy.

Nhạc Linh San lượm cuốn sách lên đưa cho phụ thân nói:

- Té ra nhị sư ca đã đánh cắp.

Nhạc Bất Quần giận xám mặt lại, đón lấy coi thì quả nhiên là cuốn bí lục nội công truyền đời của bản phái. May mà những trang sách còn nguyên vẹn, chưa bị rách nát. Tiên sinh hần học nói:

- Trăm điều ngang ngửa vì người. Tại người lấy đưa cho gã để làm món nhân tình?

Nghi Hòa là tay miệng lưỡi không vừa, cô liền lớn tiếng nói:

- Thế mới là hòa mình với quân dơ dáy.

Vu Tẩu chạy đến trước mặt Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Lệnh Hồ đại hiệp! Đại hiệp thấy trong mình thế nào?

Lệnh Hồ Xung nghiêng răng đáp:

- Ta... ta... Sư đệ ta bị hấn giết chết. Đáng giận thay mình không đuổi kịp.

Bỗng thấy Nhạc Bất Quần, Nhạc phu nhân và bọn đệ tử phái Hoa Sơn trở gót đi vào đóng cổng tiêu cực lại, chàng nghĩ thầm:

- Đại đệ tử của sư phụ học võ công âm độc phe Ma giáo, rồi nhị đệ tử lại sát hại đồng môn, ăn cắp bí lục của bản môn, trách nào lão gia không buồn bực được?

Chàng liền nói:

- Tôn sư bị khốn, chúng ta phải hỏa tốc đi cứu người mới được. Việc này không nên chậm trễ. Còn tên ác tặc Lao Đức Nặc sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải tay ta.

Vu Tẩu nói:

- Đại hiệp mình bị trọng thương như vậy... Hỡi ơi! Tiểu phụ không biết nói thế nào...

Nguyên mục là một người tôi tớ xuất thân. Hiện giờ tuy địa vị mục không hèn kém nữa, nhưng kiến thức hẹp hòi, không hiểu nói thế nào để tỏ lòng cảm kích Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta mau chạy ra ngoài chợ lừa ngựa. Không cần giá cả, đây có tiền rồi. Bao nhiêu con cũng mua hết.

Tham tướng Ngô Thiên Đức có bao nhiêu vàng bạc lấy cả ra. Mọi người chạy ra chợ bán lừa ngựa thấy con nào cũng mua. Nhưng còn thiếu mất 5 con. Mười bốn cô người nhẹ hơn, hai người cưỡi chung một ngựa.

Đoàn người đi ra cửa Bắc thành Phúc Châu rồi cứ nhằm phía Bắc mà chạy.

Đoàn người đi chừng được hơn 10 dặm thì thấy trên khu đất cỏ mọc có một đàn ngựa đến dư trăm con, mà chỉ có 6,7 tên quân coi giữ, liền biết ngay là ngựa của quan quân. Lệnh Hồ Xung nói:

- Hãy ra cướp lấy đám ngựa kia!

Vu Tẩu nói:

- Đây là ngựa của quan quân, làm thế không ổn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cứu người là việc gấp, dù là ngựa mã của Hoàng đế cũng phải cướp, còn có chi là ổn với không ổn?

Nghi Thanh nói:

- Đắc tội với quan nha thì e rằng...

Lệnh Hồ Xung ngắt tiếng:

- Việc cứu sư phụ của các cô là cần hay việc tuân giữ vương pháp là khẩn cấp hơn?

Nghi Hòa nói xen vào:

- Tướng quân nói phải lắm!

Lệnh Hồ Xung hô lên:

- Điểm huyết những tên quân cho chúng ngã ra rồi dắt lấy ngựa.

Tiếng hô của chàng đúng là một hiệu lệnh oai nghiêm vô cùng. Từ sau khi Định Tĩnh sư thái qua đời, quần đệ tử phái Hằng Sơn lâm vào tình trạng "thông rỗng mất mẹ", trong lòng lúc nào cũng hải hùng, vô chủ định. Bây giờ các cô nghe Lệnh Hồ Xung quát lên một tiếng liền đuổi ngựa xông vào, ra tay điểm huyết cho mấy tên quân trông coi ngã lăn rồi dắt ngựa đem lại.

Bọn quân lính chưa từng thấy ni cô vô thiện, vô pháp như thế bao giờ, chúng chỉ kịp kêu lên một hai câu:

- Làm gì thế này?

- Các cô đừng đùa giỡn!

Rồi chúng té xuống liền, không nhúch nhích được nữa.

Quần đệ tử cướp được ngựa rồi bật lên những tràng cười khúch khích, ra chiều rất khoan khoái.

Các cô thích của mới lạ, liền nhảy phốc lên ngựa của quan quân, gia roi cho chạy.

Đến giữa trưa đoàn người đi tới một thị trấn liền vào quán ăn uống.

Nhân dân trong thị trấn này thấy một đoàn người vừa đàn bà vừa ni cô lại đem theo ngựa nghèo rất nhiều, nhất là trong đám này còn có một chàng trai lẫn vào, ai nấy đều lấy làm kinh dị.

Đoàn người ăn cơm xong. Nghi Thanh lấy tiền ra trả. Cô ghé tai bảo Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ sư huynh! Bọn tiểu muội không đem đủ tiền.

Lệnh Hồ Xung gọi Trịnh Ngạc bảo:

- Trịnh sư muội! Sư muội cùng Vu Tẩu hãy dắt một con ngựa đi bán lấy tiền về đây rồi sẽ tính.

Trịnh Ngạc dạ một tiếng rồi cùng Vu Tẩu dắt ngựa ra chợ.

Các đệ tử bụng miêng cười thầm. Họ nghĩ bụng:

- Vu Tẩu đi mua bán thì còn được, chứ một vị tiểu cô nương đẹp như thiên tiên mà ra chợ bán ngựa thì thật là một việc hy hữu trên thế gian.

Nhưng Trịnh Ngạc là người thông minh lanh lợi, nói năng lại khéo léo. Cô mới đến Phúc Kiến mấy ngày mà đã học được mấy trăm câu nói ở tỉnh này, mặc dầu tiếng Phúc Kiến là một thứ tiếng khó nói nhất trong thiên hạ.

Chẳng mấy chốc hai người đã bán ngựa được tiền đem về thanh toán tiền cơm.

Trời đã xế chiều, đoàn người đi tới một sườn núi thì xa xa trông thấy một tòa thị trấn lớn, nhà cửa đầy như bát úp. Thị trấn này ít ra cũng có tới bảy tám trăm nóc nhà.

Đoàn người đi vào thị trấn ăn cơm xong, số tiền bán ngựa trả tiền cơm rồi cũng không còn dư được mấy.

Trịnh Ngạc cao hứng cười nói:

- Sáng mai chúng ta lại đi bán ngựa nữa.

Lệnh Hồ Xung khê bảo:

- Các vị hãy ra đường phố nghe ngóng xem trong thị trấn này là là tài chủ sẵn tiền nhất? Ai là người đồn mạt nhất?

Trịnh Ngạc gật đầu dắt Tần Quyên cùng đi.

Sau chừng nửa giờ hai cô trở về nói:

- Bản trấn chỉ có một nhà đại tài chủ người họ Bạch, ngoại hiệu là Bạch Bát Bì đã mở tiệm vàng lại buôn bán thóc gạo. Người này tên là Bạch Bát Bì thì chắc là con người không tốt rồi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tối hôm nay chúng ta đến "quyên giáo" nhà hân.

Trịnh Ngạc nói:

- Hạng người này khí độ hẹp hòi, quyên giáo e rằng chẳng được bao nhiêu tiền gạo.

Lệnh Hồ Xung chỉ tùm tùm cười chứ không nói gì.

Sau một lúc chàng lên tiếng:

- Chúng ta lên đường thôi!

Mọi người thấy trời đã tối đen, nhưng sư phụ gặp nạn nên không quản ngại lao khổ, đi ngay là hơn.

Mọi người vội lên ngựa ra khỏi thị trấn tiến về phía Bắc.

Đi mới được vài dặm, Lệnh Hồ Xung ra lệnh:

- Được rồi chúng ta hãy nghỉ lại đây một lúc.

Mọi người liền đi tới bờ dòng suối nhỏ ở chân núi ngồi xuống đất mà nghỉ.

Nghi Lâm lúc nào cũng đi cạnh Lệnh Hồ Xung. Thỉnh thoảng nàng lại tùm tùm cười mà không biết nàng nghĩ gì. Thủy chung nàng vẫn không nói nửa lời, bây giờ mới mở miệng:

- Lệnh Hồ sư huynh... sư huynh thương thế đã lành chưa?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Không có gì đáng ngại.

Rồi chàng nhắm mắt dưỡng thần.

Sau chừng nửa giờ, chàng mở bừng mắt ra ngó Vu Tẩu cùng Nghi Hòa nói:

- Hai vị cùng sáu vị sư muội đến nhà Bạch Bát Bì quyên giáo. Trịnh sư muội dẫn đường.

Vu Tẩu và Nghi Hòa trong lòng rất lấy làm kỳ, nhưng cũng vâng lời.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ít ra phải quyên được 500 lạng bạc, nếu được có một ngàn lạng càng hay.

Nghi Hòa la lên:

- Trời ơi... Cái đó... Cái đó... Bạch Bát Bì khi nào chịu bỏ ra nhiều thế?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu hân không chịu thì quyên hai ngàn lạng chứ sao. Chúng ta sử dụng một ngàn thôi, còn dư một ngàn để cứu giúp kẻ nghèo ở dọc đường.

Bây giờ mọi người mới tỉnh ngộ ngơ ngác nhìn nhau.

Nghi Hòa nói:

- Lệnh Hồ Xung sư huynh!... sư huynh bảo bọn tiểu muội đi cướp nhà giàu để tế bần chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải rồi! mấy chục con người chúng ta đây dốc túi gom lại không nổi mấy lạng bạc thì cũng là kẻ bần của chứ gì? Nay các vị sư muội! nếu không cướp những nhà giàu để giúp bọn dân nghèo chúng ta thì làm sao mà đến được "Long Toàn chú kiếm cốt"?

Mọi người nghe đến năm chữ "Long Toàn chú kiếm cốt" đều trong lòng lo lắng liền đồng thanh đáp:

- Nếu vậy bọn tiểu muội xin đi quyên giáo.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đi quyên giáo kiểu này e rằng các cô chưa làm qua bao giờ. Cách hành động có khác với sự quyên giáo thông thường đôi chút. Các cô đến nhà Bạch Bát Bì cần lấy tấm khăn che mặt đi. Lúc quyên giáo các cô đừng mở miệng, hễ thấy vàng vạc thì thò tay ra mà lấy là được.

Trịnh Ngạc cười hỏi:

- Nếu họ không chịu đưa ra thì sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cô này thật không biết điều. Cô nên nhớ những bậc anh hùng dưới trướng phái Hằng Sơn đều là những liệt sĩ không phải tầm thường trong võ lâm. Người ra phải dùng đến liều bất cớ, tám người khiêng còn chưa mời được các vị đến cửa quyên giáo cho. Có đúng thế không? Bạch Bát Bì bất quá là tên thổ hào hèn kém ở một thị trấn nhỏ nhoi, chứ có địa vị gì trong võ lâm? Thế mà hắn được mười lăm tay cao thủ phái Hằng Sơn tìm đến nhà. Đại giá các vị tới nơi tất làm cho hắn mở mặt mở mày. Nếu hắn coi tầm thường các cô thì các cô cứ việc động thủ ra chiêu, để xem võ công Bạch Bát Bì lợi hại hay là bản lĩnh của Trịnh sư muội ở phái Hằng Sơn chúng ta đã bại hắn?

Lệnh Hồ Xung nói câu này khiến cho một số đông không nhịn được phải cười ồ.

Trong bọn đệ tử phái Hằng Sơn cũng có mấy nhân vật trì trọng, lão thành như bọn Nghi Thanh đã ngấm ngấm nghĩ tới chuyện này không ổn. Họ tự nhủ:

- Giới luật phái Hằng Sơn rất nghiêm mật cấm việc trộm đạo. Đi quyên giáo kiểu này không khỏi phạm giới. Nhưng bọn Nghi Hòa, Trịnh Ngạc đã nhanh chân lon ton bước đi. Mấy người thấy chuyện không ổn, nhưng cũng không làm gì được nên không nói gì nữa.

Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thì thấy Nghi Lâm giương cặp mắt trong trẻo lên nhìn chàng.

Chàng tủm tỉm cười hỏi:

- Tiểu sư muội! Sư muội không tán thành chăng?

Nghi Lâm né tránh ánh mắt của Lệnh Hồ Xung khẽ đáp:

- Tiểu muội không biết, Lệnh Hồ sư ca bảo nên làm thế nào thì cứ thế mà làm. Tiểu muội.. cũng cho đó là một việc không lắm.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Hôm ấy tiểu huynh muốn ăn một trái dưa, sư muội đã đi quyền giáo về cho tiểu huynh phải không?

Nghi Lâm đỏ mặt lên, nàng nhớ lại ngày trước cùng Lệnh Hồ Xung ở một nơi hoang dã trong một đoạn thời gian. Hôm ấy một vì sao đổi ngôi xẹt ngang trời thoáng cái rồi mất hút.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sư muội còn nhớ câu chuyện ngày đó không?

Nghi Lâm khẽ đáp:

- Khi nào tiểu muội lại quên được?

Rồi nàng quay đầu lại nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Chuyện đó thế mà linh nghiệm thật.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Thật không? Sư muội cầu nguyện điều gì đã thấy ứng nghiệm chưa?

Nghi Lâm cúi đầu xuống không nói gì. Nàng nghĩ thầm:

- Mình đã ước nguyện đến trăm nghìn điều và trông mong mãi không thấy y. Sau cùng quả gặp y trở lại thật.

Đột nhiên từ phía xa xa có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại.

Một người cưỡi ngựa từ phía Nam chạy tới. Đúng là phía bọn Vu Tẩu, Nghi Hòa vừa ra đi. Nhưng bọn này lại chưa cưỡi ngựa.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì rồi chăng?

Mọi người đều đứng lên, nhìn về phía có tiếng vó ngựa.

Bỗng nghe thanh âm một cô gái cất lên gọi:

- Lệnh Hồ Xung! Lệnh Hồ Xung!

Lệnh Hồ Xung vừa nghe đã chấn động tâm thần. Vì chính là thanh âm Nhạc Linh San.

Chàng liền la lên:

- Tiểu sư muội! Tiểu huynh ở đây.

Nghi Lâm run bắn người lên, sắc mặt lợt lạt tránh lùi ra một bước.

Trong bóng đêm một thiếu nữ cưỡi ngựa trắng lao tới rất mau, chỉ còn cách mọi người chừng vài trượng.

Con ngựa bỗng hí vang một tiếng dài, rồi đứng thẳng người lên như người.

Hiển nhiên Nhạc Linh San giựt cương cho nó dừng bước.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng đến một cách thảng thốt thì ngấm ngấm cảm thấy có điều chi bất tiện, liền hỏi ngay:

- Tiểu sư muội! Sư phụ cùng sư mẫu có việc gì không?

Nhạc Linh San vẫn ngồi trên lưng ngựa. Bóng trắng chênh chếch soi vào. Tuy chàng chỉ trông thấy một bên mặt nhưng cũng rõ vẻ xám xanh.

Bỗng nàng lớn tiếng hỏi:

- Ai là sư phụ, sư mẫu người? Gia gia cùng má má ta có liên can gì đến người?

Lệnh Hồ Xung khác nào bị thoi quyền đánh vào ngực rất nặng, người chàng lão đảo.

Nguyên Nhạc Bất Quần đối với chàng rất nghiêm khắc nhưng Nhạc phu nhân cùng Nhạc Linh San thủy chung nhớ tới mối tình xưa, không có điều chi khiến chàng khó chịu. Bây giờ chàng nghe Nhạc Linh San nói mấy câu móc máy này thì trong lòng thê thảm vô cùng. Chàng đáp:

- Tiểu huynh đã bị trục xuất ra khỏi môn trường phái Hoa Sơn không còn hạnh phúc được kêu hai vị bằng sư phụ, sư mẫu.

Nhạc Linh San hỏi:

- Người đã không được gọi thế mà sao những câu "sư phụ, sư mẫu" cứ treo ở miệng người hoài?

Lệnh Hồ Xung cúi đầu không nói gì, lòng đau như cắt.

Nhạc Linh San "hừ" một tiếng rồi xẵng giọng:

- Đưa đây!

Nàng giơ tay phải ra. Lệnh Hồ Xung nói như người hết hơi:

- Chuyện chi vậy?

Nhạc Linh San nói:

- Đến lúc này mà người hãy còn giả vờ để dối ta ư?

Đột nhiên nàng lớn tiếng:

- Đưa ra đây!

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Ta chẳng hiểu gì? Sư muội muốn sao?

Nhạc Linh San hỏi:

- Còn gì nữa? "Tịch Tà kiếm phổ" của nhà họ Lâm đâu?

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- "Tịch Tà kiếm phổ" nào? Sao lại đến đòi ta?

Nhạc Linh San cười lạt hỏi:

- Không đòi người thì đòi ai? Ta hãy hỏi người. Tấm áo cà sa ấy ai đã cướp được ở trong tòa nhà cũ của họ Lâm đem đi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính là hai ông bạn phái Tung Sơn. Một người tên là Bạch đầu tiên ông Bốc Trâm và một người là Ngốc Ưng Sa Thiên Giang gì gì đó.

Nhạc Linh San hỏi:

- Hai lão họ Bốc họ Sa bị ai giết chết?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính ta đây.

Nhạc Linh San hỏi:

- Vậy tấm áo cà sa đó ai lấy mất?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cũng là ta.

Nhạc Linh San nói:

- Vậy người đưa ra đây!

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng:

- Ta bị thương té xỉu nhờ ơn sư... sư... mẫu thân người cứu tỉnh. Lúc ta hồi tỉnh thì tấm áo cà sa đó đã không ở trong mình ta rồi.

Nhạc Linh San ngừng đầu lên cười ha hả. Nhưng nghe thanh âm chẳng có ý gì là cười hết. Nàng hỏi:

- Theo lời người thì mẫu thân ta đã nuốt mất áo cà sa rồi chăng? Ta không ngờ người lại thốt ra được những lời hèn hạ vô liêm sỉ như vậy.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta không nói là mẫu thân người nuốt mất. Có trời đất chứng minh Lệnh Hồ Xung này trong lòng chẳng bao giờ có ý bất kính đối với mẫu thân người. Ta chỉ nói... Ta chỉ nói là...

Nhạc Linh San hỏi:

- Làm sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Mẫu thân người thấy tấm áo cà sa ấy rồi và bà được biết là vật của nhà họ Lâm, tự nhiên trao trả cho Lâm sư đệ.

Nhạc Linh San cười lạt nói:

- Khi nào mẫu thân ta lại lục soát đồ vật trong mình người? Dù người có muốn trả lại cho Lâm sư đệ thì cũng là công người liều mạng mới đoạt lại được. Chà chà! Sau khi người hồi tỉnh lại có phải chính tay người đã giao trả cho gã không? Có như thế thì người mới được món ân tình với gã.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Nàng nói vậy rất có lý. Chẳng lẽ tấm áo cà sa đó lại có người lấy cắp đem đi rồi ư?

Lệnh Hồ Xung trong dạ bồn chồn, lưng chàng toát mồ hôi lạnh ngắt chàng nói:

- Nếu vậy thì trong vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo. Chàng đứng dậy rũ áo nói:

- Bao nhiêu quần áo ta đem đây hết. Nếu người không tin thì cứ việc xục tìm.

Nhạc Linh San bật lên tròng cười khẩy nói:

- Con người như người rất là giả dối, đã lấy đồ vật của người ta chẳng lẽ lại giấu trong mình hay sao? Hơn nữa thủ hạ người thiếu gì sư vải cùng hạng gái tứ chiếng giang hồ. Chẳng lẽ không có một tên nào cất giấu thay người được ư?

Nhạc Linh San tra hỏi Lệnh Hồ Xung chẳng khác gì thẩm vấn phạm nhân khiến cho quần đệ tử phái Hằng Sơn nghe đã nổi dạ bất bình. Khi nàng nói mấy câu này, liền có mấy cô đồng thời la lên:

- Quân này ăn cần nói rõ!

- Thế nào là gái tứ chiếng giang hồ?

- ở đây làm gì có sư?

- Người mới chính là gái tứ chiếng giang hồ.

Nhạc Linh San tay cầm đốc kiếm, lớn tiếng nói:

- Các người là đệ tử nhà Phật mà đi quán quít với một gã trai tơ suốt ngày suốt đêm kề cận với nhau không rời nửa bước. Như vậy chẳng phải gái tứ chiếng giang hồ là gì? Chà thực là quân mặt dày.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn đều nổi lòng công phẫn. Bảy tám cô không nhịn được rút kiếm ra khỏi vỏ bật lên những tiếng lách cách không ngớt.

Nhạc Linh San cũng rút kiếm ra khỏi vỏ la lên:

- Phải chăng các người y đồng người để thủ thắng, muốn giết ta đi để bịt miệng. Các người lại cả đây! Nhạc cô nương mà còn sợ tội bây thì không phải là đệ tử phái Hoa Sơn nữa.

Lệnh Hồ Xung vội xua tay ra ngăn cản bọn đệ tử phái Hằng Sơn rồi buông tiếng thở dài nói:

- Thủy chung người chỉ nghĩ ngờ ta, ta không biết làm thế nào? Lao Đức Nặc đâu? Sao người không hỏi hắn coi? Hắn đã lấy cắp "Tử hà bí lục" thì tấm áo cà sa này chắc cũng bị gã đánh cắp.

Nhạc Linh San lớn tiếng hỏi lại:

- Người muốn ta đi hỏi Lao Đức Nặc phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính thế!

Nhạc Linh San hét lên:

- Được lắm! Vậy ngươi lại đây mà giết ta đi! Ngươi đã tình thông môn Tịch Tà kiếm phổ của nhà họ Lâm. Dĩ nhiên ta không thể địch lại nhà ngươi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Khi nào ta... Ta lại đả thương ngươi?

Nhạc Linh San hỏi:

- Ngươi muốn ta đi hỏi Lao Đức Nặc mà lại không giết ta thì sao ta xuống âm phủ để gặp y được?

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa mừng thầm nói:

- Lao Đức Nặc... bị sư... gia gia ngươi giết rồi ư?

Lệnh Hồ Xung đã biết Lao Đức Nặc học nghệ rồi mới vào làm môn hạ phái Hoa Sơn. Trừ chàng ra không ai bản lĩnh cao cường hơn hắn. Nếu Nhạc Bất Quần không thân hành hạ thủ thì người khác chẳng thể trừ khử được hắn. Lao Đức Nặc đã làm cho Lục Đại Hữu phải mất mạng khiến chàng hận thấu xương. Bây giờ chàng nghe nói hắn chết rồi thì cho là một việc đáng mừng.

Nhạc Linh San cười lạt nói:

- Bạc đại trượng phu mình làm mình chịu. Ngươi đã giết Lao Đức Nặc sao không dám nhận?

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Ngươi bảo ta giết hắn ư? Nếu ta mà giết hắn thì việc gì ta phải từ chối? Hắn chết là đáng tội. Ta hận mình không được ra tay giết hắn.

Nhạc Linh San lớn tiếng hỏi:

- Vậy tại sao ngươi lại sát hại bát sư ca? Y có đắc tội gì với ngươi đâu? Ngươi thật là một kẻ lòng lang dạ thú.